

BOŽIČNA ŽELJA

OPERETA ZA ODRASLE IN OTROKE

Sinopsis:

Bliža se čas obdarovanja. Božiček, njegova žena Hilda in palčki so v polnem zagonu. Palčki beležijo otroške želje, nakupujejo darila in jih pripravljajo na dostavo. V bolnišnici hudo bolan leži fantiček Oskar. Ob njem sedi mamica. Oba imata samo eno željo – da bi Oskar ozdravel. Ker pa je ta želja srčna in ne materialna, jo lahko uresniči samo Božiček.

Zbor Razvajenih Otrok, ki ponazarja sodobne mladostnike in otroke, razvrednoti božič s tem, da si želijo denar namesto daril. To prinaša strahovite posledice. Če ni potrebe po darilih, bodo Božiček in palčki izginili, Oskar pa ne bo imel nobene možnosti za ozdravitev.

Božiček je jezen in razočaran, zato sklene, da si bo poiskal drugo službo. Posredujejo palčki, ki nagovorijo otroke, naj se ne pustijo zapeljati reklamam, pohlepu in gonji po denarju ter se veselijo tudi malih, srčnih daril. Božička skupaj prikličejo nazaj in ga s tihim petjem podprejo pri uresničevanju Oskarjeve želje. Oskar ozdravi in vsi se srečni odpravijo domov.

BOŽIČNA ŽELJA

OPRETA ali MUZIKAL

ZA

OTROKE, MULARIJO

in ODRASLE

Mateja Perpar, 2023

1. dejanje

Oder je okrašen na moč božično, v kotu smrečica, okoli lučke, lampijoni, božične zvezde, pod okenskimi okviri visijo nogavice itd. Prostor deluje kot velika soba. Na steni jasno vidna dokaj komična portreta Božička in gospe Božičkove.

Božiček pride na oder z rdečo kapo s cofom na glavi, oblečen v spodnjo majico in rdeče oziroma božično vzorčaste bokserice. Na nogah ima rdeče škornje z belo obrobo in cofi.

B: Midvà z gospo Božičkovo sva par, ki mu ni para.

Jaz ves čas sem v odlični formi, ona se ne stara.

In to zato,

ker je tako,

da brez Božička ni

ne sarme, ne potice, ne bistvenih stvari –

božičnega drevesca, ki skupaj ga krasimo,

jedi, da se napokamo, na kavču obležimo,

brez mene ni izgovora za zimsko praznovanje,

(parlato) brez mene je december eno *(glasba utihne, Božiček*

upočasni, sugestivno poredno) samo ... zimsko ...

Glasba utihne, tišina, Božiček nagajivo gleda občinstvo.

B: SPANJE. *(S porednim nasmeškom požuga s prstom).* Kaj ste pa mislili, pujsoti?! Če ne boste pridni, ne bo daril! Ho-ho-ho. *(dirigentu)*
Alo, maestro, dajte nazaj glasbo!

Glasba znova vznikne, Božiček nadaljuje:

B: Opomnijo te prazniki, da se počasi staraš,
in združijo te s tistimi, ki jih prav nič ne maraš.
Vse znano že
je na teve,
Za praznike res krasno je!

Glasba utihne.

B: Ane?! Saj se hecam! Božič je zakon! In Božiček je car! Ho-ho-ho!
(začne kašljati, se potolče po prsnem košu)
Khm, khm. Hilda! HILDA! Ona me vedno zrihta ... Khm. Khm.
Mogoče bi moral vzeti malo propolisa na sladkorju ... pa hlače
moram obleči, v kolena me zebe ...
(med kašljanjem odide z odra)

*Glasba se premeni v koračnico, na oder prikoraka v tvidast kostim
oblečena Hilda, z visoko natupirano trajno in velikimi očali na nosu.
Spominja na strogo učiteljico. V ustih ima športno piščalko, pod eno
pazduho nosi mapo. Hilda dvakrat zapiska na vso moč.*

*Z leve in desne v ritmu glasbe prikorakajo palčki. Združijo se na odru,
obrnejo proti občinstvu in nekaj časa korakajo na mestu. Nato vsi
hkrati prenehajo, kot bi odrezal.*

H: *(strogo, po vojaško)* Mirno! *(pomežikne občinstvu)* Nekdo mora
skrbeti za disciplino.

Palčki se postavijo v strumno držo, ki lahko pri posameznikih zabavno odstopa, in otrpnejo.

H: *(vzame piščalko iz ust, orkestru):* Ena, dve, ena, dve. Glasba!

Po nekaj taktih se palčki zganejo, izmenično počepajo in se dvigajo.

Palčki (skupaj): Mi smo palčki, za darila vsako leto poskrbimo,
kupujemo, plačujemo in v kupe jih zložimo.
Pospravljamo, dostavljamo na prave jih naslove,
če ste le poplačali vse pridnostne dolgove.

(izmenično): Priden mulec se uči
redno roke umiva,
ne laže, hodi zgodaj spat,
je dobra sestra, dober brat
in bo za praznike imel
vse, kar si bo zaželel.
Poredne mulce pa prav radi
kdaj s kakšno šibo obdarimo,
a kaj, ko njim noben ukrep
ne bo nasul soli na rep!
Zato pač nosimo darila
za kratke hlače in za krila.
Za vse, ki si darov želijo,
vestni palčki poskrbijo!

Glasba naredi vojaški zaključek. Palčki utihnejo, se postrojijo in spet stojijo mirno.

Hilda: Odlično! Posluh! Za vas imam nekaj obvestil. *(iz mape vzame list papirja)*. Prva reč: Priznanje za najvestnejšega obdarovalca lanskega leta dobi palček Binko. Naj stopi naprej.

Trije palčki stopijo naprej.

H (osuplo): Kaj je zdaj to? Kaj ste vsi Binko?

Palčki hkrati pokimajo.

H: Hm. Dobro. Dobro. *(razmišlja)* Kaj pa priimek? Imate tudi vsi isti priimek?

Palčki hkrati pokimajo.

Eden od njih se oglasi: Bonko.

Nato se spogledajo, si pokimajo, pogledajo Hildo in ji še enkrat pokimajo.

H (se popraska po glavi): Hm. Dobro. Dobro. *(razmišlja)* Živite v isti hiški?

Palčki hkrati pokimajo.

H (zadovoljno): Dobro. Priznanje obesite na zid in velja za vse. Prav?
Palčki hkrati pokimajo.

H (*zadovoljno*): Dobro. Nazaj v vrsto. (*občinstvu*) Vedno sem bila izjemna organizatorka. (*dvigne kazalec*) Druga reč: Začenja se nakup daril za letos. Zato preverjam – so vsa pisma želja sproti prebrana? Je vse pravočasno zabeleženo? (*palčki molčijo*) Imamo uradno poročilo? Povzetek? Strokovni pregled? Kdo je letos zadolžen za to? Matija?

Palček Matija stopi naprej in pokima.

H: Uradno poročilo, prosim!

Palček se odkašlja, malce pobrska po žepih, najde list in ga razgrne. Zasliši se nežna glasba. Palček Matija zapoje.

M: Drobcena pisma, veliko želja,
skritih v najgloblje koticke srca.
Črke velike, nedolžne oči,
upanje vroče, da ko se zbudi,
tam pod drevescem že čaka darilo,
ki bo osrečilo, razveselilo.

Med Matijevim petjem v vrsti palčica Nita dviga roko, maha in si prizadeva pritegniti njegovo pozornost. Ob koncu kitice Nita stopi iz vrste, se pridruži Matiji, ki jo osupel pogleda. Glasba še vedno igra. Nita izvleče iz žepa majhen, prepognjen papir, ga razgrne in Matiji zaupno pove (zapoje):

Nita: Glej – včeraj sem brala pisemce drobno,
ki ima eno samo željo čarobno,
a nisem ga mogla povsem razvozlati,
zato več podatkov ne morem ti dati.
Črke razmazane so, pokapljane,
da kar ob branju srce mi zastane –
kaj, če je dete na pismo jokalo
in s solzami slanimi črke izpralo?

*Vsi palčki prestrašeno zajamejo sapo, se razburjeno primejo za glave in
majejo sem in tja. Nita in Matija gledata pisemce in ga obračata.*

M: Začetek je jasen: “Ljubi Božiček,
pišem ti Oskar. Sem droben fantiček.
V bolnišnici zdravim že leto se dni,
pa se me še vedno bolezen drži.”
Nato pa: “Željo le eno zate imam,
podari mi” ... Naprej ne razločim,
a mislim, da vem, kaj bi sam si izbral,
če tako dolgo bolan bi ležal ...

*Nita in Matija se spogledata, pogledata ostale palčke, nato skupaj
zapojejo občinstvu:*

N & M & palčki:	Palčki poseben trud vložijo, če vidiijo, da kje mali trpijo. Solze skelijo do dna jih srca, ihtenje otroško miru jim ne da.
--------------------------------	--

Napora največjega žal jim ne bo,
da znova iskri se otroško oko.
Zato le na delo, najlepše darilo
bo malega Oskarja razveselilo!

Ko pesem utihne, se palčki zastrmijo v Hildo. Ta ganjeno kima, si skrivaj otre solzico, si popravi frizuro, se odkašlja in spravi mapo pod pazduho.

H: Tako je. Khm. Z darili in s palčki ni šale. Mirno!

Palčki jo pogledajo izpod čela.

H (*vidi, da je treba drugih besed*): Hočem reči – samo še teden dni imamo, zato hitro na delo!

Palčki se bliskovito razletijo na vse strani, Hilda strumno odkoraka z odra.

Konec 1. dejanja, sprememba scene.

2. dejanje

Bolnišnica. Na postelji sedi deček v pižami, z ruto okoli glave. Videti je zdelan in utrujen. Naslanja se na mamo, ki sedi zraven njega. Mama ima v rokah knjigo. Dečka poboža po glavi in bere.

Mama: Kaj je sreča? Kje se skriva?
Kdaj v srčku nam prebiva?
Kam naj jo človek gre iskat? *(2x ponovi vse tri vrstice)*
(pogleda navzgor, zavzdihne, pri sebi)
In predvsem ... Kolikokrat?

Oskar: *(pogleda mamo, parlato)* Mamica, zakaj mi še ne gre na bolje? V prsih me boli. *(zakašlja)* V glavi se mi vrti. Rad bi brcal žogo s prijatelji. Rad bi tekal naokoli. Rad bi bil spet v šoli!

M (znova poboža sinka): Srčece, vem. Toda ne znam ti pomagati.
Zasliši se glasba, mama zapoje.

M (nadaljuje s petjem): Največ, kar imam, si ti.
Kar tebe rani, me boli.
Če bi lahko namesto tebe ležala tu,
verjemi, bi.

Najin up še komaj tli,
ker bolezen ga duši.
Če bi lahko zamenjala s teboj,
verjemi, bi.

O (*hrepeneče*): Za praznike bi bil rad doma in odvijal darila,
ki jih je skupina palčkov pod drevesce položila ...

Z obeh strani odra izza zavese pokukajo palčki. Medtem, ko igra glasba, si mahajo in se obveščajo. Ob beleženju želja stopajo na oder.

Palčki (parlato): Kdo? Kdo? / Kaj? / Ste slišali? / Nekdo nas je omenil!
/ Darilna enota, posluh! / Nekdo kliče! / Imamo nov poziv na
palčkofonu! / Halooooo! / Klic v sili! Klic v sili! / Zapišite željo! / Uradna
zabeležka! / Ne preslišite! / Kdo gre? Kdo je na vrsti? / Ti pojdi! / Mi
gremo pa naprej!

*Enega od palčkov (Elvisa) potisnejo v sobo, da se približa postelji z
beležnico v roki, drugi izginejo. Oskar in Mama ga ne opazita.*

O (*nadaljuje, sanjari*): Rad bi lovil snežinke, postavljaj bi snežake ...

Palček Elvis, (parlato) (*si dela zapiske v beležko*): Snežaki, snežinke.
Zabeleženo, urejeno!

O (*nadaljuje*): Z drsalkami izzival bi poledenele mlake ...

Palček Elvis (*si dela zapiske v beležko*): Ledene luže, švist, kljukica!

O (*nadaljuje*): Za zajtrk jedel žemljico in srkal vroče mleko kravje ...

Palček Elvis (*si dela zapiske v beležko*): Žemlja, mleko, skodelica, velja!

O (*nadaljuje*): A pravzaprav le eno željo imam – da se mi vrne trdno zdravje.

Palček Elvis (*si dela zapiske v beležko, ponovi*): Vrne trdno zdra...
(*osupne, preneha s pisanjem*) Oh! Prešmentano nazaj!

Glasba utihne. Oskar izčrpan omahne na blazino, mama ga poboža.

Palček Elvis se kradoma umakne iz sobe. Mamica ugasne luč ob postelji.
Tema.

Konec 2. dejanja, sprememba scene.

3. dejanje

Scena kot na mestni ulici. Na obeh straneh trgovine. Večer, ulične luči gorijo, ljudje se sprehajajo z vrečkami.

Zaslišimo beat glasbo, poudarjen ritem, bobni, tu in tam kitarski rif ali elektronska klaviatura, skratka, gre za sodobno najstniško glasbo, podobno glasbi (Bad Guy) Billie Eilish. Z različnih strani se pripelje mularija na električnih vespah, skirojih, nekateri pridejo peš.

Poplesujejo vsak zase, nato oblikujejo skupino, Zbor Razvajenih Otrok. Zaplešejo, dekle in fant v ospredju repata.

Fant: Yo, nam je čiz vseen – Dedek Mraz ali Božiček,
samo da pade dnar in je v štacuni poln stvari voziček.

Dekle: Yo, punce rabmo maskaro in zraven vsaj tri šminke,
da nas praktično ne vidte izpod mejkap krinke.
Nohte nalakirane, dolge, pogelirane.
drugo coto vsak večer, frizuro novo za vsak džir!

F: Yo, vse, kar bom dobil, objavu bom na Instagramu,
da bom še drugo mularijo k tekmi v kešu zmamu.

D: Yo, js bom svojo fotko skoz sto filtrov potegnila,
da vsi mi bodo fovš, k to mi ego ful nafil!

ZRO skupaj: Yo, mi smo razva-a-a-ajeni,
in posamič nikoli ničesar do-o-dost nam ni!
Če ne dobimo, kar si želimo,
se noro pritožujemo in resno zatežimo.

A se kdaj sprašujete, zakaj ste sploh narjeni –

(vsi): ja, lej ga, duuuuhhh –

jasno, da zato, da ste pri drugih zaželeni.

In. Zato. Ni previsoke cene.

Pomatram se do konca, da vsi lajkajo sam MENE!

F: Zato pa rabmo dnar. Kartice, fičnikov na kupe,

D: ekstremno drage čevle in krejzi barvne čupe.

F: Navadl smo se, da tastari vedno vse nam dajo,

D: ker mi smo carji, lahk so srečni, da nas sploh imajo.

F (parlato): Ej, zdej ko bodo prazniki, smo naredil svoje besedilo na tradicionalen komad. Ker mi itak vse znamo boljš kot vsi drugi. Za Božička, prtegnjenega strička, ki družga dela nima, kot da okraske skupaj lima. Nam pa naj da, kar največjo vrednost ima.

Zapojejo parodijo na melodijo We Wish You a Merry Christmas.

ZRO skupaj: Mi nočemo več daril, slaščic, sank in oblačil,
za vse to nam sploh ni mar,
rajši dajte denar.

Vsi se smejejo in dregajo pod rebra.

ZRO skupaj: Yo, stari, to je ta cajt, ko lahko dobiš kolikor rečeš. Ni omejitev! Ti samo naročiš, kuverta te pa čaka pod jelko. To je obveznost! Božiček nima izbire! Hahahaaa! Christmas rulz!

Plešejo, si dajejo high-five in so sploh sami sebi neverjetno všeč.

F: Ej, kam gremo naprej žurat?

F2: Gremo k men, k starcev ni doma! In hladilnik je poln! *(izvleče iz žepa bančno kartico)* Pa tukaj imam kartico od fotra!

Vsi skupaj: Tooooooooo! Gremoooooooo!

Odpeljejo se in odplešejo z odra.

Konec 3. dejanja, sprememba scene.

4. dejanje

Božičkova delavnica, kot v prvem dejanju. Povsod darila, zavitki na policah, pentlje, baloni, palčki v polnem pogonu. Nosijo darila sem in tja, jih zlagajo v kupe, plešejo in pojejo. Glasba je vesela, poskočna.

Palčki skupaj: Slabe tri dni do božiča, ho – ho – ho
že snežak na vrhu griča, ho – ho – ho
smerokaz je za jelene, ho – ho – ho
kam naj naša vprega krene. Ho – ho – ho!

Palček solo: Iz moje knjižice daril,
sto jih bom razveselil.
A trem namesto bom bonbona
prinesel nov izvod bontona!

Palčki skupaj: Ho – ho! Pravilno! Pravilno! Vzgojno! Poučno! Tako se
dela! Palčki smo odgovorni!

Včeraj smo izbirali, ho – ho – ho,
danes smo spakirali, ho – ho – ho.
Vse na sanke spravimo, ho – ho – ho,
pod smrečico dostavimo! Ho – ho – ho!

Palčki vriskajo, poplesujejo. Nenadoma se značaj glasbe spremeni, melodija postane počasna, žalostna. Na oder pride otožni palček Elvis z beležko v roki. Postopoma se vsi ustavijo in zastrmijo vanj. Nato ga obstopijo in začnejo spraševati.

Palčki posamič: Elvis, kaj pa je? Zakaj si tako otožen? Kaj te je užalostilo? Si pozabil na kakšno darilo? Ali si naletel na ... *(usi na trnih)* ... razvajenega otroka?

Vsi palčki zaprepadeno zajamejo sapo od te strašne možnosti.

Palček Elvis: Oh, bratci, solzne imam oči...

Palčki skupaj: Zakaj?

Palček Elvis: Majhen fantič hudo trpi...

Palčki skupaj: Ajajaj ...

Palček Elvis: V bolniški postelji leži ...

Palčki skupaj: Oh, daj ...

Palček Elvis: In samo zdravja si želi.

Palčki vzdihnejo in nato potrto staknejo glave.

Palčki (parlato) (žalostno): Te moči pa nimamo, žal, kajne, fantje? / Ne, ne, te pa ne. / Ne bo šlo. / Ja, ubožec mali! / To dete ima samo mamico, obema moramo pomagati! / Kako bi mu lahko pomagali? / Tako ne gre! / Edini, ki lahko izpolnjuje srčne želje, je Božiček. / Njemu moramo povedati. / Mi skrbimo za darila, za stvari, on pa za željo, ki usodo kroji. / Ja, on bi edini lahko. / Ampak je že dooooolgo, odkar je izpolnil takšno željo, že vsaj 200 let. / Kdo ve, ali še zna?!

Palčki skupaj (*otožno odkimavajo*): Zdravje od vseh želja
je najtežje uresničljiva,
ker usoda nam poti
svojih nikdar ne razkriva.

Glasba postane živahnejša in bolj radostna.

Palčica: Predlagam: kličimo Božička,
on mogočne ima moči,
mogoče spet rdeča lička
dobi fantič! In ozdravi.
Sicer je res, da dolgo ni
izvajal takšnih čarovnij.
Vendar morda, če iz dna srca
sočutje da, ozdravi ga.

Palčki posamič (parlato) (zamišljeno kimajo): Sočutje je močno.
/ Močna sila. / Božiček ima rad otroke. / Mogoče bo uspelo. / Ko bi le
lahko. / Upajmo na najboljše.

*Nenadoma glasba spet spremeni značaj, postane nenavadna,
disonančna, kaotična in na oder se opoteče palček v raztrganih
oblačilih. Dobimo vtis, da je sodeloval v pretepu ali da so ga oropali.
Med pogovorom na oder prideta Božiček in Hilda ter iz ozadja
poslušata palčke. Glasba ves čas podpira dramatičnost situacije.*

Palčki skupaj: Aaaaah! Kaj je s teboj?

Palček Munko (se drži za križ, stoka): Ojoj, ojoj, ojojjoj.

Palčki skupaj: No, kaj ti je? Povej nam že!

Palček Munko (*skrušeno*): Razvajenci so me dobili!

Palčki skupaj: O, ne! Strašno!

Palček Munko: Izsiljevali! Mi grozili!

Palčki skupaj: Nezaslišano!

Palček Munko: Beležnico mi iz rok izbili!

Palčki skupaj: Kam gre ta svet?!

Palček Munko: Darila naša ZAVRNILI!

Glasba utihne. Nekaj trenutkov vlada tišina. Nato Božiček in Hilda stopita do palčka Munka.

Hilda: Kaj si ravnokar rekel? Lahko, prosim, ponoviš?

Palček Munko (*s tresočim glasom*): Razvajenci so zavrnilo Božičkova darila. Pravijo, da hočejo samo denar. Poslušajte!

Munko dvigne svoj telefon in predvaja posnetek parodije božične pesmice, ki jo je pel Zbor Razvajenih Otrok. Orkster zaigra nekaj temačnih, pretečih taktov, ki jim sledi Božičkov izbruh besa.

Božiček (parlato) (*zelo, zelo jezen*): Zdaj je pa dovolj! Kaj si pa drznejo? Darila bomo ukinili! Konec! Nihče več ne dobi nič! Mularija! Paglavci, smrkavci razvajeni! Vse to branje pisem, izbiranje, poslušanje želja! Razvajenost pa taka! Vse imajo! Zato jim nikoli ni dovolj! Sram jih je lahko! Nočem več biti Božiček! Včasih so otroci in odrasli mesece dolgo hrepeneli in ko so zjutraj pod smrečico našli darila, sem čutil njihovo veselje in hvaležnost. Zdaj pa takole. Dovolj imam. Dovolj! (*se kuja*)

Hilda (parlato) (*zamišljeno*): Ne le, da nočeš biti več božiček, težava je hujša! Pomisli! Če otroci ne pričakujejo daril, ne igraš več nikakršne vloge. Denar namesto daril pomeni, da nikomur ni treba misliti na to, kaj imajo otroci ali prijatelji radi, česa si želijo, po čem hrepenijo. Denarja ne nosi božiček, v kuverto ga spravita mama in oče, ki hodita v službo. Za denar pa mularija tako ali tako kupi tisto, v kar jih prepričajo trapaste reklame.

Zasliši se ganljiva glasba. Hilda zapoje.

Hilda: Danes ljudje ne vedo, česa si sploh želijo,
samo v ekrane buljijo, med delom kar medlijo,
otrpli so, izgubljeni,
turobni, omejeni.

Otroci so domišljavi, mikajo jih le denarji,
odraščajo prepričani, da so največji carji,
da šola je brez veze,
vse le po spletu leze.

Nič več ni skrbne nežnosti, bližine in topline,

povsod so panoji, izložbe, reklama nikoli ne mine,
ko tablica zasije, ljubeznivost izgine,
namišljena resničnost pravo v kot odrine.

*Palčki jočejo, smrkajo v robčke. Hilda vzdihne, Božiček si otre solzo.
Glasba utihne.*

Božiček: Kaj bo z mano? Kaj bo z nami? *(se ozre po palčkih)*

Palčki *(jadikujejo, vijejo roke)*: Ja, kaj bo z nami? Kaj se bo zgodilo?

Hilda (parlato): Hja, najbrž bomo ... najbrž bomo ... izginili. Če nas nihče ne bo potreboval, bomo prenehali obstajati.

Božiček (parlato): Kakšna traparija. Da bi kar izginili? Pha. Saj nismo dinozavri. *(zmaje z glavo, postane odločnejši)* Veste kaj! Nihče nas ne bo podil, najbolje, da kar sami gremo. Mogoče si moramo poiskati druge službe. *(vzdihne)* Kakšni časi! Kdo bi si mislil, da bom kaj takšnega doživel ... Alo, palčkovje! Nehajte smrkat! Gremo! *(priganja palčke)* No, kaj lezete kot polži? En, dve, comp, comp! *(med odhajanjem se ozre, reče občinstvu)* Bom pa odprl es-pe.

Palčki ga obotavljivo ubogajo. Njihovo odhajanje je postopno, odstranjujejo pentlje in ovojni papir z daril, jih potiskajo v kote, njihove gibe spremlja žalostna glasba. Svetle luči ugašajo, na koncu ugasnejo tudi lučke na božičnem drevescu. Ko vsi palčki odidejo, ostane na odru le Palčica. Stopi na rob odra in nagovori občinstvo.

Palčica(parlato): Ampak, kaj bo pa z Oskarjem? Če Božiček izgine, ga ne bo mogel ozdraviti! In to je njegova edina želja! Tako ne gre! Upanje mora obstajati. Saj nismo vsi tako nori na denar, da bi Božiček izginil, kajne, da ne?! (*se obrne na otroke v dvorani*) Kajne, otroci, da imate radi darila, tudi če niso strašno draga? Zavoje pod drevescem, knjige, igračke, kakšen bombon ali slastno sadje, nove sanke, barvice...

(*nenadoma se domisli*) Že vem! Božiček si še ni našel druge službe, torej je še vedno Božiček. Zato se mora odzvati na iskrene otroške želje.

Otroških želja preprosto ne sme preslišati. Otroci, lepo prosim, pomagajte mi! Pokličimo Božička, naj pride nazaj! (*prisloni dlani ob usta in zakliče*) Božiiiiičeeek! Božiiiček! Striček Božiiiiičeeek! (*otrokom*) Še, še ga kličimo! Striček Božiiiiičeeek! Božiiiček! Božiiiiičeeek!

Po nekaj klicih se Božiček počasi vrne. Najprej pokuka izza zaves, Palčica pomigne otrokom, naj še kličejo, in sčasoma se Božiček vrne na oder. Videti je presenečen in zadovoljen.

Božiček: Kaj nismo rekli, da potrebujem drugo službo? Me vi, otroci, še vedno potrebujete? Me imate še kaj radi?

Otroci pritrdijo. Božiček zadovoljno pokima.

Božiček: Tako sem zadovoljen, da bom kar eno zapel!

Orkester zaigra, Božiček poje.

Božiček: Tole je arija izven scenarija!

Sem skoraj odnesel peté,
misleč, da uboga sem para,
misleč, da nič me ne mara.

A zdaj, le pogledajte, vračam se k vam,
da kar si želite, pod smrečico dam!
Nazaj ste dobili me skupaj z darili
za praznik se bomo poveselili! Juhuuuuuu! (*kitica 2x*)

Hilda se mu pridruži, dokaj dostojanstveno repa in poplesuje. Luči se postopoma spet prižigajo, drevesce zažari.

Hilda: Otroci, lepa hvala,
še jaz bi kar plesala,
tako sem dobre volje,
da gre ta stvar na bolje.
Še bom lahko marširala
in palčke komandirala,
darila bom preštevala
in zraven si prepevala! Juhuuuuuu!

Božiček in Hilda : Kako so lepi dnevi, ki jih skupaj doživimo,
pozornost in darila takrat si podarimo.
Jaz tebe poslušala sem in ti si meni dal,
najlepše, kar lahko srčno si izbral.

Preberem med vrsticami, kaj koga radosti,
zapišem si med letom, kaj si kdo želi.
Srca uglasimo, ljubezen nadgradimo,
praznujemo, darujemo, skupaj se radujemo.

Izpolnijo naj se vam čisto vse želje,
božični čas je tisti čas, ko polno je srce.
Za roke se držimo, miru si zaželim,
ustvarimo ga skupaj, namesto da hitimo.

Z dobroto neizčrpno svetlo luč prižgimo
v ljubezni in prijateljstvu bleščečem zažarimo!

Postopoma se iz ozadja približajo palčki. Na čelu hodi Elvis z beležnico v roki. Ko jih božiček zagleda, jih povabi k petju in plesu, vendar se obotavljajo. Glasba izzveni. Po kratki tišini se zasliši znana melodija in Elvis zapoje.

Palček Elvis: Motne od solz imam oči.
Majhen fantič hudo trpi,
v bolniški postelji leži
in samo zdravja si želi.

Zanj je ta dan navaden dan,
utrujen je, v usodo vdan,
življenje mimo njega gre,
njega pa bolezen žge.

Glasba utihne. Palčki jokajo in smrkajo v robčke.

Božiček (parlato): Pa dobro, fantje, kaj se greste?
Zakaj takoj mi ne poveste,
kje ta fantič bolan leži,
da moja moč ga okrepi?

(nestrpno pomigne) Alo, Elvis, brez cmevkanja! Zmigaj se, človek, hočem reči – palček! Naslov, cesta, stavba, številka dimnika, višina, jašek, izračun hitrosti padca! *(občinstvu)* Stolpnice so čedalje višje in to ni zdravo za mojo zadnjo plat *(se sočutno potreplja po zadnjici)*. Akcija!

Palčki završijo po odru. Med plesom drug za drugim nosijo Božičku liste papirja, stvari, ki jih bo potreboval – mogoče drug par čevljev, nahrbtnik, termovko, majhno lestev, daljšo lestev, najdaljšo lestev. Najdaljša lestev očitno ustreza. Na koncu mu eden od palčkov prinese še blazino za zadnjico s trakci, ki jo Božiček naveže nase.

Božiček (parlato): Taaako! Pripravljen. Gremo!

Konec 4. dejanja, sprememba scene.

5. dejanje

Bolnišnica. Deček v pižami in z ruto okoli glave leži na postelji. Mama s knjigo v roki dremlje v stolu poleg postelje.

Z leve strani odra se v sobo pritihotapi Božiček. Še vedno ima na zadnjici privezano blazino. Če se občinstvo zasmije, ga utiša s prstom na ustih.

Božiček: Ššššš, resda sem neviden, a zelo iskreni in prijazni otroci me včasih vseeno opazijo. Ššššš. Kaj se smejete, bučmani? *(se ozre)* Aja! *(odveže blazino, pomigne palčku, ki prihiti, vzame blazino in jo odnese s seboj).*

Božiček: Tu je torej dečko, ki potrebuje mojo pomoč. Pa ne le mojo, veste, pomoč nas vseh. Skupaj mu bomo vrnilo zdravje. Tiho, tihceno zašepetajte 'Jaaaa', če se strinjate. *(občinstvo zašepeta)* Lepoooo! Pa dajmo. Najprej potrebujemo nekaj dobre, stare čarovnije.

Postopoma se zasliši pravljlična glasba – zvončki in harfa. Božiček stopi do mamice in ji z dlanjo nežno mahne mimo obraza. Glava se ji še bolj povesi. Nato dvigne obe roki. Prostor ožari vijolična svetloba, ki se preliva od žareče purpurne v temno vijolično, skoraj modro.

Božiček (poje): Deček preljubi, moj mali bolnik,
danes spoznal sem, da tvoj sem dolžnik.
Otroci odprejo odraslim srce,
pravljice zaradi njih še živé.

Božičku se pridruži skupina palčkov, ki naredijo krog okoli bolniške postelje. Spogledajo se.

Božiček: Temu fantiču bomo zdaj z dobro željo in ljubeznijo pomagali ozdraveti. *(palčki navdušeno kimajo)* Ali še znamo?

Palčki pokimajo, nato recitirajo ali pojejo skupaj. Med plesom se na odru pojavijo tudi plesalci in s plesom ustvarijo ljubeče in pravljичno vzdušje.

Božiček in palčki: Velika ljubezen, ti sila žareča,
si nežnost, milina, si radost, si sreča.
Ob tebi ledena se žalost stali,
ob tebi vsako srce ozdravi.

Naj temna bolezen lice odvrne,
naj se ti živahno zdravje povrne
veselje in sreča, ki sta se skrila,
naj znova pogumno razširita krila.

Velika ljubezen, ti sila žareča,
si nežnost, milina, si radost, si sreča.
Ob tebi ledena se žalost stali
ob tebi vsako srce ozdravi.

Božiček in palčki pomignejo občinstvu, da lahko pojejo zraven ali vsaj mrmrajo melodijo. Skupaj še enkrat odpojejo ali odmrmrajo zadnjo kitico.

Svetloba se iz temne, vijolične spremeni v čedalje svetlejšo, najprej oranžno, nato rumeno in belo. Ko se pesem in ples iztečeta, se Božiček, palčki in plesalci umaknejo z odra.

Oskar se prebudi, začudeno pretegne, pogleda spečo mamico. Nato potegne ruto z glave. Malo se razgiba, zavrti, poskoči. Oglesi se nekaj zvokov, deček zamiga ali zapleše, nato se glasba in gib izmenjujeta in prelivata. Vmes se zbudi mamica, najprej je začudena, sčasoma se pridruži dečku. Postopoma se jima pridružijo še plesalci.

Med plesom odnesejo bolniško posteljo, soba s pomočjo svetlobe in kulis postane prijetno, veselo prizorišče.

Nenadoma se zasliši glasno trkanje.

Na desni strani odra se s škripanjem odprejo vrata. Skoznje jo primaha Zbor razvajenih otrok. Že med škripanjem vrat glasba v trenutku utihne, luči ugasnejo oziroma ostane malo sivomodre svetlobe, vsi nastopajoči se postavijo k robu odra ali izginejo. Razvajeni otroci se razočarani ozirajo okoli sebe.

Fant 1 (*parlato*): Yo, men se je pa zdel, da bomo tuki kej dobil ...

Fant 2: Narobe so poslal nas, stari, neki smo falil.

Fant 1: Tukaj ni Božička, tukaj sploh nič ni!

Fant 2: Kako naj človek letos darila sploh dobi?

Dekle 1: Ah, daj, gremo kar domov, meni to smrdi.

Dekle 2: Ja, greva nohte nalakirat, to se mi boljše zdi.

Skupaj: Nekaj hrane bomo si po telefonu naročil,
kartico je dala mat, vse bomo z njo uredil.
televizijo gledal, se fotkal, dal na net,
da bodo vsi vidl, da se mammo super spet!

Drug za drugim odidejo. Ko se vrata zaprejo, gre eden od palčkov za njimi in se prepriča, da so res odšli. Nato pomigne dirigentu:

Palček: Maestro, božična muzikaaaaaa!

Orkester zabuči s polno močjo. Vsi znova zaplešejo in pojejo, k petju povabijo tudi občinstvo.

Božiček in Hilda : Kako so lepi dnevi, ki jih skupaj doživimo,
pozornost in darila takrat si podarimo.
Jaz tebe poslušala sem in ti si meni dal,
najlepše, kar lahko srčno si izbral.

Preberem med vrsticami, kaj koga radosti,
zapišem si med letom, kaj si kdo želi.
Srca uglasimo, ljubezen nadgradimo,
praznujemo, darujemo, skupaj se radujemo.

Vsi skupaj: Izpolnijo naj se vam čisto vse želje,
božični čas je tisti čas, ko polno je srce.

Za roke se držimo, miru si zaželim,
ustvarimo ga skupaj, namesto da hitimo.

Z dobroto neizčrpno svetlo luč prižgimo
v ljubezni in prijateljstvu bleščečem zažarimo!

Konec.